

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Bc. Petrou Kořínkovou v právní věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov**, IČO 42396565,
se sídlem Horní 156, 381 01 Český Krumlov, Vnitřní Město,
právně zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem Ph.D.,
se sídlem Thákurova 676/3, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Lesy České republiky, s.p.**, IČO 42196451,
se sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové - Nový Hradec
Králové

žaloba o nahrazení projevu vůle

takto:

- I. **Nahrazuje se** projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní dohodu o vydání následujícího znění:

DOHODA O VYDÁNÍ
JINÝCH VĚCÍ NEŽ ZEMĚDĚLSKÝCH NEMOVITOSTÍ
(dále jen jako „dohoda“)

ve smyslu zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen jako „zákon o majetkovém vyrovnání“) mezi stranami:

Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov

IČO: 423 96 565

se sídlem Horní 156, 381 01 Český Krumlov

za kterou jedná Prel. Mgr. Václav Pícha, J.C.D., prelát (farář)

jakožto oprávněná osoba ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání

(dále jen „oprávněná osoba“)

a

Lesy České republiky, s.p.

IČO: 421 96 451

se sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

jakožto povinná osoba ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání

(dále jen „povinná osoba“)

Článek 1

Úvodní ustanovení

Oprávněná osoba uplatnila svůj nárok ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání výzvou k vydání nemovitých věcí č. j. 3873/2013 ze dne 13. listopadu 2013 doručenou povinné osobě (dále jen jako „výzva“).

Článek 2

Předmět vydání

Předmětem vydání dle této dohody je pozemek KN parc. č. ■■■■■ v katastrálním území Petrovice u Borovan (dále jen „vydáváný pozemek“).

Povinná osoba touto dohodou vydává oprávněné osobě vydáváný pozemek a oprávněná osoba vydáváný pozemek přijímá do svého výlučného vlastnictví.

Článek 3

Práva a povinnosti související s vydávaným pozemkem

Povinná osoba touto dohodou převádí vlastnické právo k vydávanému pozemku a vydává jej oprávněné osobě ve stavu, v jakém se nalézal ke dni doručení výzvy povinné osobě. Povinná osoba prohlašuje, že ke dni uzavření dohody na vydávaném pozemku nevážnou žádná zástavní práva ani jiné právní skutečnosti a omezení, které by oprávněnou osobu jakkoli zavazovaly či omezovaly.

Povinná osoba prohlašuje, že nemá vůči oprávněné osobě ve vztahu k vydávanému pozemku jiná práva ani povinnosti než ta, která upravuje tato dohoda nebo zákon o majetkovém vyrovnání.

Oprávněná osoba prohlašuje, že nemá ve vztahu k vydávanému pozemku vůči povinné osobě jiná práva než ta, která upravuje tato dohoda nebo zákon o majetkovém vyrovnání.

Článek 4

Práva a povinnosti související s vydávaným pozemkem

Tato dohoda a právní vztahy z ní vyplývající se řídí právním řádem České republiky, zákonem o majetkovém vyrovnání, zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, a dalšími právními předpisy v účinném znění. Práva a povinnosti z této dohody přecházejí i na případné právní nástupce účastníků dohody.

Souhlas povinné osoby nahrazuje ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o majetkovém vyrovnání pravomocný rozsudek soudu.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 123 548 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u nadepsaného soudu dne 12. 5. 2017 domáhala na žalované, aby jí byl žalovanou vydán pozemek parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Petrovice u Borovan. Podanou žalobu žalobkyně odůvodnila tím, že žalobkyně je osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen „ZMV“). Žalobkyně dne 13. 11. 2013 odeslala výzvu k vydání nemovitých věcí č.j. 3873/2013 dle § 10 odst. 1 ZMV žalované, když v rámci této výzvy uplatnila také nárok na vydání pozemku parc. č. 245/1 zapsaného v knihovně vložce č. 766 desek zemských, katastrální území Petrovice (dále také jen „předmětný pozemek“). Po okamžiku majetkové křivdy došlo ke změně v číslování a v hranicích parcel. Pozemek podle pozemkového katastru v původním vlastnictví žalobkyně zasahuje do pozemku podle katastru nemovitostí parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Petrovice u Borovan. Žalobkyně požaduje k vydání pouze pozemek parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Petrovice u Borovan. Žalovaná však se žalobkyní dohodu o vydání předmětného pozemku neuzavřela. Pozemek parc. č. 245/1 je věcí, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností, jak vyplývá z knihovny vložky č. 766 desek zemských pro katastrální území Petrovice. Předmětný pozemek se stal v rozhodném období předmětem majetkové křivdy utrpěné v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 ZMV (ve smyslu § 5 písm. a) či § 5 písm. k) ZMV). Předmětný pozemek byl žalobkyni odejmut československým státem postupem dle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, v čemž žalobkyně spatřuje majetkovou křivdu. Odejmutí pozemku dle žalobkyně dokládá mj. soupis majetku podléhajícího revizi podle zákona ze dne 11. 7. 1947, č. 142 Sb. o revizi první pozemkové. Skutečnost, že uvedený zákon byl vůči právní předchůdkyni žalobkyně aplikován, je doložena rovněž samotnou knihovnou vložkou č. 766 desek zemských. Žalobkyni ani její právní předchůdkyni nebyla za takto odňatý předmětný pozemek vyplacena finanční náhrada, jak je prokázáno rešerší Národního archivu – Národní archiv a naplňování zákona o „majetkovém vyrovnání státu a církví“. Splnění podmínky spáchání majetkové křivdy ve vztahu k majetku zapsanému na totožné knihovně vložce desek zemských bylo prokázáno již v řízení před Krajským pozemkovým úřadem pro Jihočeský kraj. Správní orgán rozhodl o vydání zemědělských nemovitostí z této knihovny vložky postupem podle § 9 ZMV. Učinil tak svým rozhodnutím č.j. 491133/2013/R3339/RR13524 ze dne 3. 12. 2015. Majetkovou křivdu v rozhodném období utrpěl subjekt Erzdechantei in Krumau, což vyplývá z knihovny vložky desky zemské, kde je tento subjekt uveden jako vlastník předmětných pozemků. Žalobkyně doložila již ve výzvě k vydání rozhodnutí o sloučení církevních právnických

osob ze dne 26. 5. 2003, č.j. 1004/2003, že je právní nástupkyní subjektu Erzdchantei in Krumau. Včasnost podání žaloby dovozuje žalobkyně ze skutečnosti, že výzva k vydání byla žalované odeslána dne 13. 11. 2013, lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 10 odst. 4 ZMV je proto zachována. K námitkám žalované žalobkyně dále uvedla, že ke konfiskaci nemohlo dojít na základě vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici č. 120 ze dne 18. října 1945 ani dle dalších listin předložených žalovanou, neboť žalovaná nepředložila jediný dokument, kde by byly domnělé „konfiskované“ nemovitosti konkretizovány tak, aby dostatečně určitě identifikovaly „zkonfiskované“ nemovitosti. Žalovaná současně nepředložila jediný dokument, ze kterého by vyplývalo, že by se „konfiskace“ měla týkat předmětné nemovitosti. Jde-li o vyhlášku Okresní správní komise v Kaplici č. 120, žalobkyně tuto pokládá za nicotný akt, který nebyl žalobkyni doručen, a proto nenabyl právní moci ani vykonatelnosti. Sám správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí č.j. 491133/2013/R3339/RR13523 ze dne 23. 11. 2015 uvádí, že v archivech nebyla nalezena žádná listina, která by nasvědčovala tomu, že pozemek právní předchůdkyně žalobkyně byl konfiskován na základě dekretu č. 12/1945 Sb. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu oprávněné osoby na vydání pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Petrovice u Borovan, postupem dle § 9 odst. 6 ZMV, neboť Státní pozemkový úřad nemá pravomoc rozhodovat ve správním řízení o nezemědělských nemovitostech. Zjistí-li tedy Státní pozemkový úřad, že se jedná o nezemědělskou nemovitost, návrh zamítne. Žalobkyně byla nucena postupovat dle § 10 odst. 4 ZMV a podat u nadepsaného soudu žalobu o nahrazení chybějícího projevu vůle povinné osoby, neboť žalovaná se žalobkyní neuzavřela dohodu o vydání výše uvedené nemovitosti. Žalobkyně dále uvedla, že stát s ní v roce 1948 zacházel jako s vlastníkem majetku a postupoval vůči ní podle zákona o revizi pozemkové reformy (např. Ministerstvo zemědělství dne 14. dubna 1946 žádalo u Krajského civilního soudu v Praze zápis poznámky zamýšleného převzetí v případě majetku vedeného na desce zemské č. 766). Dle žalobkyně je proto zřejmé, že žalobkyně nemohla přijít o své vlastnické právo k předmětné nemovitosti již před začátkem rozhodného období, jestliže orgány totalitního státu vlastnické právo žalobkyně po čas rozhodného období uznávaly ve své rozhodovací činnosti. Žalobkyně dále poukazovala na právní nemožnost konfiskace majetku dle dekretu č. 12/1945, neboť tento dekret nepřipouštěl konfiskaci majetku církevních subjektů veřejného práva. Žalobkyně v průběhu řízení dále poukazovala na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. ledna 2021, sp. zn. II. ÚS 1920/20, jímž Ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti žalobkyně a popřel účinky konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. ve vztahu k historickému majetku žalobkyně, vyslovil se pro jeho vydání žalobkyni postupem podle ZMV z důvodů, že konfiskační vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 nebyla provedena.

2. Žalovaná navrhla soudu, aby žaloba byla zamítnuta v celém rozsahu. Odkazovala na soudní spor vedený u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 11 C 20/2016, jehož předmětem je nemovitost pozemkového katastru parc. č. 245/1 (katastru nemovitostí parc. č. [REDAKCE]) v katastrálním území Petrovice u Borovan. Žalovaná odkázala na rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 3. 12. 2015, č.j. 491133/2013/R3339/RR13524, žalovaná má proto za to, že je naplněna překážka vydání majetku podle ust. § 8 odst. 1 písm. h) ZMV. V projednávané věci je předmětný pozemek nezemědělskou nemovitostí, když jeho vydání brání skutečnost, že věc byla konfiskována podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Z těchto důvodů žalovaná shledala výzvu žalobkyně k vydání předmětného pozemku jako nedůvodnou, a proto neuzavřela se žalobkyní dohodu o vydání předmětného pozemku. Žalovaná přitom vycházela z archivních listin:

- kopie zemských desek č. 766 pro k.ú. Český Krumlov, Prelátský statek Český Krumlov, Prelaturgut, uvedeno a přeškrtnuto „Zábor“;
- vyhlášky č. 120 ze dne 18. 10. 1945 vydané Okresní správní komisí v Kaplici o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé – maďarské národnosti v obci Ličov,

kde pod běžným číslem 69 je uvedeno Děkanství Krumlov s uvedením, že uvedeným osobám byl zemědělský majetek konfiskován dle výš uvedeného dekretu č. 12/1945 Sb., vyhláška vyvěšena dne 1. 11. 1946, sejmuta dne 16. 11. 1946;

- protokolu ze dne 1. 9. 1945 o převzetí veškerého kostelního a farního majetku Kostelu sv. Víta v Českém Krumlově s příslušenstvím podle inventáře;
- Zemského národního výboru v Praze č. 481/5 z roku 1947, ze dne 19. 5. 1948, věc: Příděl pozemků z konfiskátu;
- vyvlastnění pozemků pro Město Český Krumlov ze dne 13. 6. 1946, Město Český Krumlov žádá o přidělení naznačených pozemků do svého vlastnictví v bodu 1. z pozemků konfiskovaných v bodu 4. z pozemků prelatury v Českém Krumlově;
- Státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu ze dne 11. 5. 1948;
- Ministerstva zemědělství č. 38.269/1948 – oddíl L/les.konf. – převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelátský les, vlastník Prelatura Český Krumlov státem dle č. 142/1947 Sb.

Žalovaná dále odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 89/94, dle jehož závěrů nastal přechod majetku při konfiskacích bez ohledu na intabulační princip. V odkazovaném nálezu dále Ústavní soud zmiňuje předpoklad, že došlo-li ke konfiskaci části majetku podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nebo podle dekretu č. 108/1945, došlo ke kategorizaci původního vlastníka natolik, že došlo k přechodu majetku ex lege na stát u toho majetku, kde tato rozhodnutí k části majetku nebyla vydána, nebo nebyla zapsána v pozemkové knize. Z odkazovaného nálezu Ústavního soudu také vyplývá jasný závěr o konfiskaci celého majetku v případech, kdy byla konkrétní osobě konfiskována část majetku. Odkazuje-li tedy žalobkyně na postup státních orgánů vůči žalobkyni dle zákona č. 142/1947 Sb., neměly tyto úkony žádné relevantní právní účinky, neboť v té době již byl majetek ve vlastnictví Československého státu na základě konfiskace dle dekretu č. 12/1945 Sb. Žalovaná rovněž zdůraznila, že nebyly naplněny základní zákonné podmínky pro vydání majetku, neboť žalobkyně není oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 3 ZMV, není zde podmínka majetkové krivdy dle ust. § 5 ZMV a je naplněna překážka vydání dle ust. § 8 odst. 1 písm. h) ZMV. Účinky konfiskace předmětného majetku byly ke dni účinnosti dekretu, nikoli až vydáním konfiskační vyhlášky. Žalovaná se dále vyjádřila nesouhlasně k závěrům žalobkyně o nicotnosti konfiskačního aktu vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945. K nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2021 sp. zn. II. ÚS 1920/20 žalovaná uvedla, že Ústavní soud následně vydal dne 26. 1. 2021 usnesení sp. zn. IV. ÚS 1990/20 a usnesení ze dne 2. 2. 2021 sp. zn. III. ÚS 1852/20, kterým byly ústavní stížnosti žalobkyně odmítnuty se závěry, že konfiskaci došlo dle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945. Z uvedených důvodů má proto žalovaná za to, že nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 1920/20 byl překonán.

3. Usnesením nadepsaného soudu ze dne 16. 8. 2021, č.j. 12 C 107/2017-72, bylo řízení přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 11 C 20/2016, které nastalo ke dni 6. 9. 2017. Usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 8. 2020, č.j. 12 C 107/2017-81, proto bylo rozhodnuto o pokračování v řízení.
4. Nadepsaný soud ve věci vydal dne 10. 8. 2021 rozsudek č.j. 12 C 107/2017-289, proti kterému podala žalovaná odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 1. 2022, č.j. 19 Co 1263/2021-317 tak, že rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen. Proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podala žalovaná včasné dovolání, o kterém bylo rozhodnuto Nejvyšším soudem ČR rozsudkem ze dne 4. 10. 2022, č.j. 28 Cdo 2497/2022-369 tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 1. 2022, č.j. 19 Co 1263/2021-317, a rozsudek Okresního soudu v Českých

Budějovicích ze dne 10. 8. 2021, č.j. 12 C 107/2017-289, byly zrušeny a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení. Okresní soud v Českých Budějovicích poté rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 20. 4.2023, č.j. 12 C 107/2017-409, kterým byla žaloba zamítnuta. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 10.8.2023, č.j. 19 Co 729/2023-452 tak, že odvoláním napadené rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dovolání, které však Nejvyšší soud usnesením ze dne 15.1.2024, č.j. 28 Cdo 3668/2023-476 odmítl. Žalobkyně dále podala ústavní stížnost a nálezem Ústavního soudu ze dne 15.4.2025, sp. zn. II. ÚS 879/24 bylo konstatováno, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15.1.2024, č.j. 28 Cdo 3668/2023-476, rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10.8.2023, č.j. 19 Co 729/2023-452 a rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4.2023, č.j. 12 C 107/2017-409 bylo porušeno ústavně zaručené právo žalobkyně na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a proto byla tato rozhodnutí zrušena. Ústavní soud v odkazovaném nálezu odkázal na dřívější judikaturu k otázce církevních restitucí, zejména pak na právní názor vyjádřený v nálezu sp. zn. II. ÚS 1920/20, a zdůraznil, že v projednávané věci je na místě zabývat se otázkou, zda stát daný majetek na základě dekretů skutečně (účinně) zkonfiskoval.

5. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu:
6. Z vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 soud zjistil, že podle § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky ze dne 20. července 1945 čís. 12 Sb. o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé – maďarské národnosti v obci Ličov, označila Okresní správní komise v Kaplici pod běžným číslem 69 v kolonce „Jméno a příjmení“ Děkanství a v kolonce „Byt (přesná adresa)“ Krumlov. Z vyhlášky dále vyplývá, že zde označeným osobám byl zemědělský majetek podle dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy. Jmenované osoby mohou, pokud se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, uplatnit podle § 1 odst. 2 Dekretu nárok, aby jim zemědělský majetek nebyl zkonfiskován. Nárok na výjimku je možno uplatnit u Okresní správní komise v Kaplici do 15 dnů od vyvěšení této vyhlášky. Vyhláška byla vyvěšena dne 1. 11. 1946, sejmuta dne 16. 11. 1946. Vyhláška je opatřena razítkem Místní správní komise Ličov a Okresní správní komise v Kaplici spolu se dvěma podpisy u předtištěného textu „Předseda Okresní správní komise“ a dalším podpisem u razítka Místní správní komise Ličov.
7. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 19. 3. 1948, č.j. 7012/48-9/R-12 soud zjistil, že bylo rozhodnuto o revizi první pozemkové reformy ve vztahu k Prelatuře v Českém Krumlově podle zákona č. 142/1947 Sb., jímž byla zčásti zrušena dřívější rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o propuštění ze záboru nemovitostí postižených v rámci první pozemkové reformy a rozhodnutí, jimiž byl některý majetek původnímu vlastníku ponechán, čímž se staly opět zabranými a předmětem rozhodování podle zákona č. 142/1947 Sb. a zároveň bylo rozhodnuto o jejich vyvlastnění.
8. Dopisem Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 14. 4. 1948 byla dána výpověď z hospodaření na nemovitostech Prelatuře v Českém Krumlově.
9. Přídělovou listinou ze dne 23. 7. 1949 bylo Ministerstvem zemědělství v Praze rozhodnuto o přidělu pozemků Prelatury státnímu podniku určenému k hospodaření na nich.
10. Z knihovni vložky č. 766 desek zemských, včetně úředně ověřeného překladu do českého jazyka, bylo zjištěno, že nese označení „Prelaturgut“, „Prelátský statek Krumlov Český“. V levém horním

rohu je přeškrtnutý nápis „Zábor“. V části B pod položkou 1 je zápis o vložení vlastnického práva pro Arciděkanství v Českém Krumlově (v německém jazyce „Erzdechantei in Krumau“).

11. Z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 18. 5. 2016, č.j. 014529/2014/R5931/RR19488, soud zjistil, že tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o zemědělských nemovitostech z původního vlastnictví Erzdechantei in Krumau a Prälatur in Krumau a/M, na jejichž vydání žalobkyně uplatnila nárok, který odůvodnila tím, že je právní nástupkyní těchto subjektů. Řízení bylo zahájeno na základě návrhu podaného dne 12. 9. 2014 ve smyslu § 9 odst. 6 ZMV na vydání zemědělských nemovitostí oprávněnou osobou (žalobkyní), která označila jako povinnou osobu Lesy ČR, s. p. (žalovanou), kterou dne 14. 11. 2013, vyzvala výzvou k vydání této nemovitosti. Ve správním řízení bylo prokázáno, že původním vlastníkem tohoto pozemku bylo Erzdechantei in Krumau, jak bylo zapsáno v knihovně vložce č. 766 zemských desek pro k. ú. Český Krumlov. Podle rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob ze dne 26. 5. 2003, č. j. 1004/2003, je žalobkyně totožným subjektem s původním vlastníkem nárokováného majetku. Správní orgán se na podnět povinné osoby zabýval otázkou konfiskace ve vztahu ke konfiskační vyhlášce Okresní správní komise v Kaplici, když dovodil, že je nutno přihlížet k historickým souvislostem. Obce, v nichž byl nemovitý majetek žalobkyně, se nacházely v pohraniční oblasti, kde žilo německé obyvatelstvo, jehož deportace z Čech probíhala v letech 1945 až 1946. Podklady pro vysídlení a pro propadnutí jejich majetku byly dekrety prezidenta republiky. Vyhláška jmenovala fyzické osoby a mezi nimi i další subjekty jako Panství Nové Hrady, dočasné držitele některých domů a Děkanství Krumlov. V archivech však nebyla nalezena žádná listina, která by svědčila o konfiskaci majetku právní předchůdkyně žalobkyně či o vystavení konfiskačního výměru na tento majetek. Shromážděné listiny naopak mapují podrobně postup tehdejších správních orgánů v rámci řízení podle zákonů č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb., jakož i o následném přidělovém řízení v oblasti, do něhož byl zahrnut nemovitý majetek zkonfiskovaný německému obyvatelstvu, církevní majetek získaný státem na základě zákona o revizi pozemkové reformy a majetek dalších subjektů v obci. Majetek právní předchůdkyně žalobkyně přešel do vlastnictví státu na základě řízení podle zákona č. 142/1947 Sb. a č. 46/1946 Sb. podle výměru Ministerstva zemědělství ze dne 19. 3. 1948, č. j. 7212/48-9/R-12, adresovaného Prelatuře v Českém Krumlově, jímž bylo rozhodnuto o vyvlastnění jejich nemovitostí ležících ve správních okresech České Budějovice ve prospěch státu, čímž je naplněna majetková křivda podle § 5 písm. a) ZMV, jelikož zároveň nebyly dohledány žádné doklady o poskytnutí náhrady. Uvedení „Děkanství“ ve vyhlášce Okresní správní komise v Kaplici bylo nedopatřením způsobeným chaosem a zmatky provázejícími poválečnou dobu. Uvedený závěr správní orgán podpořil také odkazem na listinu ze dne 20. 3. 1946, která byla vydána Ministerstvem zemědělství v Praze, která aplikaci dekretu prezidenta republiky na církevní majetek mající charakter veřejného práva přímo vyloučila. Na základě sdělení povinné osoby ze dne 4. 11. 2015, že pozemek není zemědělským majetkem ve smyslu § 2 písm. b) ZMV dospěl správní orgán k závěru, že pozemek není zemědělskou nemovitostí, návrh na jeho vydání zamítl a odkázal oprávněnou osobu (žalobkyni) na postup podle § 10 odst. 4 ZMV.
12. V řízení byl rovněž předložen soubor listin, které se vztahují k otázce vzniku a historického vývoje českokrumlovského arciděkanství a jeho označování v různých historických obdobích - článek na internetu www.encyklopedie.ckrumlov.cz „Církevní dějiny regionu Český Krumlov“, publikace „Malonty – osud jedné pohraniční obce v Jižních Čechách“, publikace „Vznik a rozvoj českokrumlovské prelatury v letech 1655 až 1994“, část diplomové práce [redacted], pasáž textu „Historický přehled“ na webových stránkách Biskupství českobudějovického (www.bcb.cz) mapující historii vývoje českokrumlovské prelatury od jejího vzniku, včetně změn jejího názvu, kdy pro označení byly používány výrazy děkanství, děkanát, vikariát a prelatura.

13. Z www.historicky.gis-cuni.opendata.arcgis.com soud zjistil, že obec Petrovice u Borovan se nenacházela v okrese Kaplice.
14. Z rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob dle kán. 121 CIC ze dne 26. 5. 2003 bylo zjištěno, že církevní právnické osoby a) Erzdechantei in Krumau, b) Krumauer Erzdechantei Pfründe, c) Prälatur in Krumau a/M, d) Romisch katolische Erzdechantei Kirche zu St. Veit byly sloučeny s církevní právnickou osobou Římskokatolická farnost - Prelatura Český Krumlov jako nástupnickou církevní právnickou osobou. Tímto sloučením slučované církevní právnické osoby zanikly bez likvidace a veškerý jejich majetek přešel na nástupnickou právnickou osobu (žalobkyni).
15. Skutečnosti vztahující se k postupu žalobkyně při uplatnění restitučního nároku, k postupu žalované, k právnímu nástupnictví žalobkyně po knihovním vlastníku pozemku a k jejímu zápisu v rejstříku Ministerstva kultury ČR, identifikaci parcely katastru nemovitostí a původní parcely pozemkového katastru a že předmětný pozemek byl zapsán v pozemkové knize pro vlastníka Erzdechantei in Krumau vyplývající z provedených listinných důkazů nebyly účastníky nijak zpochybněny.
16. Z části knihy narozených a zemřelých Prelatury Český Krumlov za období od 14. 10. 1945 – konec října 1945 a listopad 1946 soud zjistil, že byly činěny zápisy o úmrtích a zápisy o křtech nově narozených dětí, které v některých dnech prováděl prelát Václav Příbek. Prelatura Český Krumlov v letech 1945 – 1946 korespondovala v různých věcech s tehdejšími orgány státní správy (Místní národní výbor v Českém Krumlově, Okresní finanční ředitelství a další).
17. Z informace o pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Petrovice u Borovan, zapsaném na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště České Budějovice, soud zjistil, že vlastnické právo k předmětnému pozemku je ke dni 20.1.2026 evidováno ve prospěch pana [REDAKCE].
18. V souvislosti s právním názorem vysloveným Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. ÚS 879/24 soud žalovanou poučil dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. o nutnosti doplnit tvrzení a označit důkazy k prokázání, že došlo k účinné konfiskaci pozemku podle dekretu č. 12/1945 Sb. Žalovaná soudu doplnila tvrzení a označila důkazy, o které bylo dříve provedené dokazování doplněno.
19. Z mapky na č.l. 508 si soud učinil představu o pozemku parc. č. 708/16 po jeho oddělení od pozemku parc. č. 708/3 (původně oba pozemky evidovány pod PK 750) v katastrálním území Zátes.
20. Ze seznamu pozemků na č.l. 509 soud neučinil žádný skutkový závěr, neboť předložený seznam nezahrnuje pozemek, který je předmětem tohoto řízení.
21. Z protokolu o převzetí veškerého kostelního i farního majetku ze dne 1. 9. 1945 soud zjistil, že Místní správní komise v Českém Krumlově se zavázala vůči okresnímu Národnímu výboru v Českém Krumlově, Zemskému Národnímu výboru v Praze i biskupské konsistoři v Českých Budějovicích, že bude střežit veškerý v protokolu uvedený majetek do doby ustanovení řádného duchovního správce, popř. do jeho znovu potvrzení.
22. Z přehledu soupisu zkonfiskovaných drobných lesů podle katastrálních území pro politický okres Kaplice soud zjistil, že byly konfiskovány drobné lesy podle katastrálních území, není zde však uveden pozemek, který je předmětem řízení.

23. Z přehledu soupisu zkonfiskovaných drobných lesů podle katastrálních území pro politický okres Český Krumlov soud zjistil, že byly konfiskovány drobné lesy podle katastrálních území, není zde však uveden pozemek, který je předmětem řízení.
24. Ze žádosti o přidělení pozemků ze dne 13. 6. 1946 soud zjistil, že žádostí ze dne 13. 6. 1946 žádalo město Český Krumlov o přidělení pozemků, které byly označeny v příloze. Pod bodem 4. této žádosti jsou obecně uvedeny pozemky prelatury v Českém Krumlově, ke kterým je uvedeno, že není rozřešeno, nebo to městu alespoň není známo, jak bude naloženo s pozemky mimo jiné i tohoto vlastníka, a proto o ně město žádá zároveň s pozemky zkonfiskovanými.
25. Z usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 5. 2. 1948 soud zjistil, že Okresní soud v Českém Krumlově tímto usnesením rozhodl o přidělech v katastrálním území Slupenec podle zákona č. 90/1947 Sb.
26. Z vyrozumění o prohlídce lesních hospodářských lesů českokrumlovské prelatury č. 3015/46 ze dne 4. 12. 1946 soud zjistil, že Okresní národní výbor, lesní referát České Budějovice, vyrozuměl prelátské beneficium v Českém Krumlově o tom, že ve dnech 17. - 18. 12. b.r. provede úřad svým zástupcem prohlídku lesního hospodářského celku. Dne 17. 12. bude realizována prohlídka polesí Mladošovice a polesí Besednice, dne 18. 12. pak prohlídka polesí Zátes, Slupenec, Záluží a Roušin. O prohlídce má být vyrozuměn ochranný lesní personál a mají být připraveny hospodářské záznamy o provedených těžbách a zalesnění v době platnosti hospodářského plánu a hospodářský plán.
27. Z odpovědi děkana v Dřítňi ze dne 20. 11. 1946 soud zjistil, že děkan v Dřítňi, Jos. Kacerovský, byl pověřen vyřízením záležitosti prohlídky lesů a sdělil, že by se prohlídky rád zúčastnil, dále uvedl konkrétní osoby hajných a dalších osob dozorujících prelátské lesy.
28. Z výpisu z evidence lesního hospodářského plánu podle § 16 vládního nařízení ze dne 25. ledna 1944, č. 35 Sb. o zařízení lesů, soud zjistil, že se jedná o lesní hospodářský plán, ve kterém jsou evidovány lesy prelátsství Český Krumlov.
29. Z úředního záznamu ze dne 19. 12. 1946 soud zjistil, že se jedná o úřední záznam o provedené prohlídce lesního majetku Českokrumlovské prelatury. Lesní majetek tvořil původně jeden hospodářský celek, okupací byly vytvořeny hospodářské celky dva – lesy ležící před bývalou protektorátní hranicí (Besednice – Mladošovice), označené jako hospodářský celek I., a lesy ležící za bývalou protektorátní hranicí (u Českého Krumlova zv. Slupenec), označené jako hospodářský celek II. Pro hospodářský celek I. byl vyhotoven hospodářský plán pro období 1939/40 – 1948/49 schválený dne 22. 7. 1940, pro hospodářský celek II. byl vyhotoven hospodářský plán pro období 1940 – 1949 schválený dne 3. 9. 1941. V podpisové části je „za majitele“ uveden podpis, který se laickým pohledem shoduje s podpisem děkana v Dřítňi, Jos. Kacerovského, na odpovědi ze dne 20. 11. 1946 (viz bod 27.).
30. Podle § 3 písm. b) ZMV je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
31. Podle § 4 písm. b) ZMV je povinnou osobou Lesy České republiky, s.p. za podmínky, že tato osoba je oprávněna hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.

32. Podle § 5 písm. a) ZMV je (mimo jiné) skutečností, v jejíž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revisi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
33. Podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMV nelze věc vydat v případě, že se jedná o věc konfiskovanou na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy.
34. Podle § 10 odst. 4 ZMV nedojde-li k uzavření dohody o vydání věci podle odstavce 2 nebo podle § 11, může se oprávněná osoba obrátit ve lhůtě 3 let na soud s návrhem, aby nahradil chybějící projev vůle povinné osoby, jinak její nárok zanikne. Lhůta pro podání návrhu podle věty první počíná běžet marným uplynutím lhůty 6 měsíců stanovené v odstavci 2 nebo v § 11.
35. Zásadní otázkou v projednávané věci byla otázka, zda byl předmětný pozemek právní předchůdkyně žalobkyně skutečně účinně konfiskován již dekretem č. 12/1945 Sb., tedy zda stát s tímto pozemkem nakládal jako jeho vlastník již před účinností zákona č. 142/1947 Sb. či nikoli. Závěry vyslovené v nálezech Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2021, sp. zn. II. ÚS 1920/20 a ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 1975/20 o tom, že je nutné zkoumat, zda nemovitosti, jež jsou předmětem uplatněného restitučního nároku, byly také „účinně konfiskovány“, nelze aplikovat obecně, avšak pouze na případy, kdy jsou naplněny podmínky pro takový postup, které stanovil Ústavní soud. S ohledem na zjištěný skutkový stav a závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2025, sp. zn. II. ÚS 879/24 soud dospěl k závěru, že je v projednávané věci namíste zabývat se otázkou, zda předmětný pozemek, který je předmětem uplatněného restitučního nároku, byl také „účinně konfiskován“, neboť zjištěné skutkové okolnosti lze považovat za výjimečné. Po doplnění dokazování soud dospěl k závěru, že žalobkyně je ve smyslu § 10 odst. 4 ZMV osobou aktivně legitimovanou domáhat se nahrazení projevu vůle povinné osoby (žalované), neboť v řízení bylo prokázáno, že k odnětí předmětného pozemku právní předchůdkyni žalobkyně došlo bez náhrady v rozhodném období (ve smyslu § 1 zákona č. 428/2012 Sb. jdoucím od 25. února 1948 do 1. ledna 1990) podle zákona č. 142/1947 Sb. K udělení poučení soudu ve smyslu ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. o nutnosti uvést tvrzení a navrhnout důkazy k prokázání, že ke konfiskaci došlo přímo dekretem prezidenta republiky ze dne 20. 7. 1945, č. 12/1945 Sb. a že záměrem následného postupu podle zákona č. 142/1947 Sb. bylo již pouze „pojištění si“ provedené konfiskace ze strany státu, žalovaná doplnila svá žalobní tvrzení a označila k těmto tvrzením důkazy (body 19. – 29.). Po doplněném dokazování nemá soud nadále za prokázané, že ke konfiskaci pozemku došlo účinně na základě dekretu č. 12/1945 Sb. Listiny předložené žalovanou, které byly dále k důkazu provedeny, se totiž ve většině netýkají předmětného pozemku, ani katastrálního území, v němž se předmětný pozemek nachází (důkazy pod body 19. – 23. a 25.). Vyrozumění o prohlídce lesních hospodářských lesů českokrumlovské prelatury č. 3015/46 ze dne 4. 12. 1946 již svým názvem nasvědčuje tomu, že stát s majetkem nenakládal jako s vlastním, ale byl si vědom, že vlastnické právo svědčí právě právní předchůdkyni žalobkyně, o čemž svědčí i úřední záznam o provedené prohlídce ze dne 19. 12. 1946, na němž je „za majitele“ uveden podpis, který se laickým pohledem shoduje s podpisem děkana v Dřitni, Jos. Kacerovského. Také žádost o přidělení pozemků ze dne 13. 6. 1946 města Český Krumlov nasvědčuje spíše tomu, že pozemky právní předchůdkyně žalobkyně nebyly státem účinně zkonfiskovány, neboť jsou v této žádosti městem odlišeny od pozemků konfiskovaných a současně je uvedeno, že budoucí osud pozemků zde uvedených majitelů (mimo jiné také právní předchůdkyně žalobkyně) není městu ke dni žádosti

znám. Je tedy zřejmé, že konfiskace zemědělského majetku právní předchůdkyně žalobkyně nebyla účinně provedena na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ještě před rozhodným obdobím, neboť stát s tímto majetkem nenakládal jako s majetkem vlastním. Stát ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1975/20 pozemek nepřevzal, nezachoval se jako jeho nově nastupující vlastník ani nebylo prokázáno, že by proces převzetí v rozhodném období alespoň započal. Z provedeného dokazování je naopak zřejmé, že s právní předchůdkyní žalobkyně bylo jednáno jako s vlastníkem pozemku (stát např. vyrozumíval právní předchůdkyni žalobkyně o prohlídce lesních hospodářských lesů českokrumlovské prelatury vyrozuměním ze dne 4. 12. 1946 a na úředním záznamu o provedení prohlídky evidoval zástupce právní předchůdkyně žalobkyně jako osobu jednající za majitele). V řízení také byla předložena řada listin, které byly provedeny rovněž k důkazu, svědčících o postupu státu vůči majetku právní předchůdkyně žalobkyně podle zákona č. 142/1947 Sb. Soud proto dospěl k závěru, že ke konfiskaci majetku právní předchůdkyně žalobkyně nedošlo dle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 z důvodů, že vyhláška nebyla účinně provedena, neboť provedeným dokazováním nemá soud ani po jeho doplnění za prokázané, že stát na základě této vyhlášky s pozemkem nakládal jako s vlastním majetkem. Po doplnění dokazování totiž vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 nadále zůstává jediným a osamoceným důkazem o tom, že ke konfiskaci předmětného pozemku mělo dojít dříve než na základě zákona č. 142/1947 Sb. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani argumentace žalované o účinné konfiskaci jiných pozemků, které byly ve vlastnictví právní předchůdkyně žalobkyně.

36. V řízení bylo zjištěno, že v celé šíři proběhl postup podle zákona č. 142/1947 Sb., a to navíc v období po 25. 2. 1948, když Ministerstvo zemědělství označilo rozhodnutím ze dne 19. 3. 1948 předmětné nemovitosti za zabrané a vyvlastněné (ve vztahu k záboru podle zákona č. 215/1919 Sb., o zabrání velkého majetku pozemkového). Ministerstvo zemědělství následně dopisem ze dne 14. 4. 1948 dalo výpověď z hospodaření na nemovitostech Prelatury v Českém Krumlově a přidělovou listinou ze dne 23. 7. 1949 rozhodlo o přidělu pozemků Prelatury Státnímu podniku určenému k hospodaření na těchto pozemcích. Je tedy zřejmé, že stát činil konkrétní kroky k převzetí majetku právní předchůdkyně žalobkyně zahrnujícího předmětný pozemek podle zákona č. 142/1947 Sb., současně není možné z provedeného dokazování dovodit závěr, že by se jednalo o vyvlastnění, které je doplňujícím ke konfiskaci podle dekretu č. 12/1945 Sb. Z uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že předmětný pozemek byl postižen postupem státu podle zákona č. 142/1947 Sb., čímž byl naplněn důvod majetkové krivdy podle § 5 písm. a) ZMV. Žalobkyně v řízení prokázala také splnění dalších podmínek, neboť je právním nástupcem po knihovním vlastníku pozemků zapsaným v rejstříku Ministerstva kultury ČR. Žalobkyně je proto osobou oprávněnou ve smyslu § 3 písm. b) ZMV a ve věci není dán výlukový důvod dle § 8 odst. 1 písm. h) ZMV, jak tvrdila žalovaná, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by konfiskace předmětného pozemku byla provedena účinně na základě dekretu č. 12/1945 Sb. K argumentaci žalované o tom, že žalobkyně je povinna tvrdit a prokazovat funkční souvislost či specifickou účelovou určitost předmětného pozemku, soud uvádí, že žalobkyně není osobou povinnou dle § 4 písm. c) a d) ZMV, takovou povinnost tedy nemá. Z výše uvedených důvodů shledal soud po doplnění dokazování žalobu důvodnou, a proto jí v celém rozsahu vyhověl.

37. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a zcela úspěšné žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Výše nákladů za první část řízení před soudem prvního stupně ve výši 66 236 Kč je tvořena odměnou advokáta za 14 úkonů právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby ze dne 12. 5. 2017, vyjádření ze dne 10. 7. 2017, vyjádření ze dne 31. 7. 2017, vyjádření ze dne 22. 10. 2020, vyjádření ze dne 10. 2. 2021, vyjádření

ze dne 26. 4. 2021 a vyjádření ze dne 5. 8. 2021, účast na jednání soudu dne 15. 12. 2020, účast na jednání soudu dne 16. 3. 2021, účast na jednání soudu dne 4. 5. 2021 – 2 úkony, účast na jednání soudu dne 22. 6. 2021 a účast na jednání soudu dne 10. 8. 2021), dále 14 režijními paušály po 300 Kč/1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu, cestovným ve výši 2 590 Kč (za 5 cest k jednání soudu z Prahy do Českých Budějovic a zpět, tedy celkem 10 jízdenek za vlak po 259 Kč), náhradou za promeškaný čas za 50 půlhodin po 100 Kč (10 půlhodin za jednu cestu) dle § 14 advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu. Příslušné položky byly navýšeny o 21% DPH, neboť právní zástupce žalobkyně osvědčil, že je plátcem této daně. Za řízení před soudem prvního stupně po vrácení věci rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 4.10.2022, č.j. 28 Cdo 2497/2022-369 náleží žalobkyni náhrada nákladů řízení za 2 úkony právní služby (vyjádření ze dne 16.5.2022, účast na jednání soudu dne 11.4.2023) po 3 100 Kč/1 úkon právní služby dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu, dále pak 2 paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč/1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu. Dále žalobkyni náleží náhrada za promeškaný čas právního zástupce žalobkyně za cestu k jednání soudu dne 11.4.2023 v počtu 8 započatých půlhodin po 100 Kč/1 půlhodina a cestovné za cestu vlakem k jednání soudu a zpět ve výši 458 Kč a cestovné městskou hromadnou dopravou v místě sídla soudu ve výši 40 Kč. Příslušné položky byly navýšeny o DPH ve výši 21 %, neboť právní zástupce žalobkyně osvědčil, že je plátcem této daně. Náhrada nákladů za tuto část řízení představuje 9 694 Kč. V dalším řízení před soudem prvního stupně právní zástupce žalobkyně učinil 3 úkony právní služby (vyjádření ze dne 5.11.2025, vyjádření ze dne 8.1.2026 a účast na jednání soudu dne 20.1.2026) po 5 620 Kč/1 úkon právní služby dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném po 1.1.2025, dále mu náleží paušální náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 450 Kč/1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve znění účinném po 1.1.2025. Žalobkyni náleží náhrada za promeškaný čas právního zástupce žalobkyně za cestu k jednání soudu dne 20.1.2026 v počtu 8 započatých půlhodin po 150 Kč/1 půlhodina a cestovné za cestu vlakem k jednání soudu a zpět ve výši 458 Kč a cestovné městskou hromadnou dopravou v místě sídla soudu ve výši 60 Kč. Příslušné položky byly navýšeny o DPH ve výši 21 %, neboť právní zástupce žalobkyně osvědčil, že je plátcem této daně. Náhrada nákladů za tuto část řízení představuje 24 004 Kč. Žalobkyni byla dále přiznána náhrada nákladů řízení za odvolací řízení dle § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. za v pořadí první odvolací řízení, kdy žalovaná nebyla v odvolacím řízení úspěšná. Žalobkyni náleží náhrada za dva úkony (písemné vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání) právního zástupce po 3 100 Kč/1 úkon právní služby dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu, dále dva režijní paušály po 300 Kč/1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, náhrada za ztrátu času za 9 půlhodin po 100 Kč za cestu právního zástupce k odvolacímu jednání z Prahy do Českých Budějovic a zpět, 21 % DPH z těchto částek dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 1 617 Kč a hotové výdaje za jízdné vlakem z Prahy do Českých Budějovic a zpět ve výši 348 Kč. Náklady v pořadí prvního odvolacího řízení žalobkyně celkem činí 9 665 Kč. Za řízení před odvolacím soudem o odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 20.4.2023, č.j. 12 C 107/2017-409 náleží žalobkyni náhrada nákladů řízení za 2 úkony právní služby (sepis odvolání ze dne 5.6.2023, účast na jednání soudu dne 10.8.2023) po 3 100 Kč/1 úkon právní služby dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu, dále pak 2 paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč/1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu. Dále žalobkyni náleží náhrada za promeškaný čas právního zástupce žalobkyně za cestu k jednání soudu dne 10.8.2023 v počtu 9 započatých půlhodin po 100 Kč/1 půlhodina a cestovné za cestu vlakem k jednání soudu a zpět ve výši 478 Kč a cestovné městskou hromadnou dopravou v místě sídla soudu ve výši 40 Kč. Náklady řízení za tuto část řízení tedy činí 9 835 Kč. V rámci dovolacího řízení proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10.8.2023,

č.j. 19 Co 729/2023-452 náleží právnímu zástupci žalobkyně náhrada nákladů řízení za 1 úkon právní služby (sepis dovolání) po 3 100 Kč/1 úkon právní služby dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu, dále pak 1 paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč/1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném ke dni provedení úkonu. Celkem tedy žalobkyni za dovolací řízení náleží náhrada nákladů ve výši 4 114 Kč po navýšení o DPH ve výši 21 %. Celkem byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 123 548 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat exekuce.

České Budějovice 27. ledna 2026

Mgr. Bc. Petra Kořínková v. r.
samosoudkyně